RvV nieuws

voorjaar 2016

Overdenkingen

*

Waarin is wereldpolitiek
anders dan landspolitiek?
Landspolitiek verschillend
van gemeentepolitiek?
Die op haar beurt
anders dan de persoonlijke
relaties in alle facetten?
Alleen de kwantiteit
verschilt.

*

Kunnen we als mens
zonder vijandbeeld leven?
Kan ik de ander
in innerlijke vrijheid
als niet-bedreigend zien?

*

Diegene die in zijn leven zichzelf en de ander
als gelijke grootheden respecteert
zal democratisch kunnen handelen.

*

Mirjam Ateş-Snijdewind

VOORWOORD VAN DE VOORZITTER

Namasté*, gewaardeerde lezer van onze Nieuwsbrief,*

Namasté is de groet die in Azië veel gebezigd wordt: je groet de god in de ander, en de ander groet het goddelijke in jou.
Sinds mijn Hongaars-Amerikaanse vriendin (het gezin vluchtte in1956 naar de Verenigde Staten) haar wortels in Hongarije had opgezocht, begin jaren '70, en vervolgens een aantal maanden in Nepal en China doorbracht, begroette zij mij steevast met Namasté. Een prachtige start van een ontmoeting.

Het goddelijke zien in elkaar… hoe mooi is dat. Het is alsof je iets ziet van het 'licht' in de ander, iets wat je met respect, met eerbied begroet. Het is puur, zuiver…
Maar ook in mezelf lijkt er iets te gaan stralen op zo'n moment. Dat maakte ook dat ik, als het eens schuurde in contacten of ik ergerde me aan een ander, bad: God leer me die ander zien zoals u wilt dat ik hem of haar zie. En op het moment dat dat door me heen schoot, zag ik andere kanten in de persoon of voelde ik meer begrip opkomen. En realiseerde ik me ook meer en meer dat wat ik in de ander zag, niet los te maken viel van wat er in mezelf leeft. De woorden waarmee ik de ander benoem, weerspiegelen mijn innerlijk.
Met wat voor bril kijken we naar de wereld? Ben ik bezorgd, dan zie ik overal problemen; ben ik boos, dan zie ik alles wat verkeerd gaat; ben ik dankbaar voor mijn leven, dan zie ik eens zoveel dingen om dankbaar voor te zijn. Op het moment dat onrust of angst de boventoon spelen, dan neem ik de wereld anders waar dan wanneer er vrede is in mijn hart. Daarom is het altijd goed om zoveel mogelijk aan onze innerlijke vrede te werken. Schaduwkanten leren accepteren en focussen op het lichte, het blije, op dat wat vreugde schenkt. Dan ziet de wereld er een stuk mooier uit. We weten dat de langste weg de weg is naar binnen. Maar het is ook de mooiste. De weg die, als ik hem bewandel met veel begrip en liefde, steeds meer reden tot blijdschap en dankbaarheid brengt. Mijn grootste vreugde ervaar ik wanneer ik in dank kan aanvaarden wat tot mij komt.

Hoe we dan naar de samenleving kijken, hoe deze is en hoe we haar in de toekomst graag zouden zien, daar gaan we bij stilstaan

op onze grote bijeenkomst van 4 juni a.s. ***Op 4 juni wordt het Huis van Vrede in Almere geopend en vieren we, graag samen met u, de Dag van het Samen Leven.*** *Het zijn initiatieven van AISA Nederland en Scouting De Cirkel, die we in NLS-verband samen vormgeven. U bent van harte welkom. De middag begint om 12 uur bij het Stadhuis van Almere, met een vredestocht naar het Huis van Vrede. Het programma en de workshops staan op de website van www.aisanet.nl en www.religiesvoorvrede.nl*
In deze Nieuwsbrief vindt u ook antwoorden op vragen over de samenleving. De respondenten waren tussen de 13-70 jaar en komen vanuit alle windstreken in Nederland. Eén ding is duidelijk: er is een groot verlangen naar meer vriendelijkheid, meer saamhorigheid, solidariteit, behulpzaamheid, medeleven en tolerantie.
Mocht u een kijkje willen nemen in een samenleving die tamelijk anders georiënteerd is dan de onze dan raad ik u van harte het boek "Zoektocht naar het Paradijs" aan, van Arita Baaijens, die te paard door het Altajgebergte trok, waar de lokale bevolking de heiligheid van de natuur beleeft en ervaart.
Verder kunt u een impressie lezen van onze twee jongste, nieuwe leden van Religies voor Vrede: ***Said Touhami en Mohammed Rouidi****, die in oktober/november 2015 in Rome het Europese trainingsseminar volgden: "Empowering Youth in Interfaith and Multicultural Peace Action". Dit seminar liep parallel aan de Europese Assemblee van Religies voor Vrede: "Welcoming Each Other: from Fear to Trust". Twee waardevolle bijeenkomsten, waarover u op onze website een impressie van Monica Bouman kunt lezen, evenals het formele verslag van de Assemblee.*

In het gemeentehuis van Zoeterwoude vond op 8 april jl. een Symposium plaats onder de titel: Een Warm Welkom? - Ontwikkelingen in de verhouding tussen de Nederlandse overheid en nieuwe religieuze gemeenschappen, 1960-2015. Dit in het kader van een onderzoeksproject van de Universiteit van Amsterdam in samenwerking met de Universiteit Leiden, en het University College Utrecht, o.l.v. prof. dr. James Kennedy en dr. Hans-Martien ten Napel. De inleiding van de heer Rasit Bal, voorzitter Contactorgaan Moslims en Overheid, vindt u op onze website. Als lid van de begeleidende klankbordgroep ben ik betrokken bij het project.

Tot slot nodig ik u namens Religies voor Vrede graag uit voor onze ***Algemene Ledenvergadering op vrijdag 26 augustus in de ULU moskee in Utrecht*** *(zie hieronder).*
Veel leesplezier en succes met het schoonpoetsen van uw brillenglazen of wellicht bent u toe aan een nieuwe bril - de wereld zal er anders door uitzien!

Mirjam Ateş-Snijdewind

Mededelingen van het bestuur

Op vrijdag 26 augustus zal de jaarlijks **Algemene Ledenvergadering** van Religies voor Vrede plaatsvinden **op vrijdag 26 augustus in de ULU moskee in Utrecht**. Moskeebezichtiging mogelijk. Op 5 min. lopen van station Utrecht Centraal. Parkeren kan onder de moskee, ingang bij AH. De vergadering begint met het huishoudelijk deel, gevolgd door een mini-symposium: **Islamitische Spiritualiteit in de dagelijkse praktijk** (onder voorbehoud). Nadere berichten volgen nog.

Youth Training Seminar: twee impressies

In Rome vond eind oktober - begin november 2015 een Europees Jongeren Training Seminar plaats, parallel aan de Europese Assemblee van Religies voor Vrede Europa.
Door middel van reflectie op - en verdieping in - de eigen religie en die van de anderen, het trainen van vaardigheden en het omgaan met (sociale) media, werden aan een 50-tal jongeren uit heel Europa handvaten geboden om als bruggenbouwers in het leven te staan. Twee jongerenleden van Religies voor Vrede, Said Touhami en Mohammed Rouidi namen deel aan het seminar en geven hier hun impressie.

We proeven hier wat van de Hemel. Hoe? Omdat wij de wereld in het klein zijn: met al onze verschillen hebben we toch vrede onder elkaar. Dat is de hemel, het ideaal. Als we hier als christenen, joden, bahá'í, niet-gelovigen, boeddhisten, moslims, enz. die hemel kunnen

proeven, karakteriseert het de toegankelijkheid ervan.
Dit schetst mijn week daar in Rome. Dit kwam voort uit een gesprek met mijn toenmalig kamergenoot Abud (christen) uit Zweden. Het was niet dat er geen verschil was in mening of interpretaties; maar juist het feit dat we die konden delen en op een gelijkwaardige manier bespreekbaar maakten, was één van de vele hemelse vruchten die we te proeven kregen. Uiteindelijk is de dialoog goed voor verrijking, maar als jongerengroep werd niet uit het oog verloren dat dit alles dienend was. Dienend voor de persoon zelf om een vredevolle factor te zijn in haar/zijn omgeving.
Toen ik woensdag mijn eerste workshop betrad, was de manier waarop we zaten kenmerkend voor de gelijkwaardigheid, kwetsbaarheid en eerlijkheid die we de rest van week zouden ervaren. We zaten namelijk in een leuk 'weekendverhaal'-kringetje. Niemand uitgezonderd, dus ook de leider van de workshop, de gastvrouw en andere organisatoren. Zo brachten we vrijwel elke workshop door. De eerste zorgde voor veel opheldering, met name over het ideaal dat je hebt: hoe sta jij daar nu in en hoe wil jij daar graag in staan?
Dit was het fundament voor alle daaropvolgende workshops. Hoe sta ik hier zelf nu in en hoe wil ik er in staan? Het is niet dat het zelfbeeld iedere dag completer werd, maar we waren spiegels voor elkaar. Ook spiegels waar we liever niet voor staan, of alleen met een sluier. Dat bracht een goede balans in alle workshops, die trouwens best intensief waren. Dat kwam omdat de bestemming wel duidelijk was, maar de weg ernaar toe - de uitdaging - niet alleen werd verbloemd maar ook de kunst van het pragmatisch navigeren vroeg. Zo kruisten onze wegen elkaar ook.

Bang dat ik wat vergeet te delen, wil ik toch graag afsluiten met hoeveel het tot op de dag van vandaag voor mij betekent. Het heeft mij de eenheid van de Schepping nog zichtbaarder gemaakt. Als jongeling in dit circuit wil ik daarvoor ook dienen. De hand pakt het eten uiteindelijk niet om het eten alleen te hébben, maar stopt het in de mond, zodat die op zijn beurt dit, na wat gekauw, de maag in kan laten komen. Wat het lichaam (de gehele Schepping) voeding en leven geeft.

Vrede, Said

Jongeren presenteren zichzelf als betrokken, enthousiast en klaar om aan de slag te gaan als bruggenbouwers. De boodschap luidt: WE WILLEN GRAAG MEEDENKEN EN DOEN, GEEF ONS DE RUIMTE - WIJ ZIJN HIER!

Rome was gezellig. De jongeren waren afkomstig uit verschillende landen, en gezamenlijk hadden we dagelijks workshops. We leerden elkaar kennen. We stelden onszelf de vraag hoe ver we van elkaar af staan. En ook hoe we samen kunnen werken en samen dingen veranderen die we belangrijk vinden. Zo leerden we elkaars perspectieven kennen.
Ons gezamenlijke ideaal was een vredevolle samenleving. Daar streven we allemaal naar. Dat kunnen we stimuleren door elkaar te blijven ontmoeten, ongeacht onze geografische afstanden. Zo kunnen we, ieder vanuit onze eigen gemeenschap, waar ook in Europa, hieraan werken. Als we allemaal onze steen bijdragen, dan kunnen we tot het ideaal komen. Een ideaal van een wereld die in vrede bestaat, met ruimte en vrede voor iedereen.
Alleen sámen kunnen we dit bereiken.

Mohammed

Said en Mohammed zingen bij de plenaire afsluiting van de Assemblee een religieus lied.

Voorzitter van Religions for Peace Europe en grote inspirator van de Assemblee, Yolande Iliano (rechts) met Aicha Haddou, onderzoeker, oprichter en vice-president van European Research on Islamic Development

Statement Workgroup RfP Europe on Welcoming Each Other - from fear to trust

Castel Gandolfo, 1.11.2015

Believing in Peace - Building Trust, not Fences - Improving Integration and Dialogue - Welcoming Diversity - Achieving Solidarity

Being aware of the particular responsibility of European political and religious institutions in the current political, economic and social challenges to our continent,

inspired by our religious values of peace, love and hope and deeply committed to Europe's core political principles of freedom, justice, equality and solidarity,

the Religions for Peace European Assembly, gathered at Castel Gandolfo (Italy), 28 October - 1 November 2015, urges European political decision-makers, particularly European Union institutions such as the European Council, the European Commission and the European Parliament,

1) to substantially engage in foreign policy dialogue with other major international powers such as the United States, Russia, Turkey, Iran, Saudi Arabia and other actors involved to overcome civil wars, violence and ethnic and religious cleansing in Africa, Asia and the Middle East thus ending the main reasons for refugees to flee their countries of origin
2) to further develop the United Nations conventions and international agreements on limiting arms trade and proliferation and to create a clear legal base in European Union primary law to prohibit all arms exports from EU member states to outside EU / NATO areas or outside UN mandated interventions and to monitor this at European and national level

3) to reform the EU laws on refugees and asylum-seekers and to adapt them to better respond to the current crisis and to uphold the fundamental right of asylum in Europe
4) to substantially increase the EU's and EU member states' funding for the UNHCR, ECHO and other organizations, including faith-based charities, helping immigrants and refugees in Europe and in the host countries of the affected regions, notably in Turkey, Lebanon and Jordan
5) to significantly increase funding for intercultural and interfaith dialogue initiatives and projects, for example within the framework of the EU Structural and Social Funds, and to further expand and improve existing EU programs to support the integration of immigrants and Europeans with a migration background
6) to double the EU funding for fighting youth unemployment in Europe, with a particular focus on less favored young people in danger of being discriminated because of their ethnic or religious background
7) to increase financial support of the EU and EU member states for projects and initiatives combating discrimination, xenophobia, anti-semitism, islamophobia and religious hatred at European, national, regional and local level in order to help people to turn fear into trust, to foster open mindedness to people from different countries, diverse ethnic and religious backgrounds and to respect the human dignity of each person.

Iemand met een leeg en zuiver hart
weerspiegelt beelden van de Onzichtbare.
Hij wordt intuïtief en kent onze diepste gedachten,
want 'de gelovigen zijn een spiegel voor elkaar'.
(Masnavî I, 3146-3147)

Taalcoach voor vluchtelingen

Toen de berichten over duizenden vluchtelingen uit het Midden-Oosten en andere streken van oorlog en geweld alsmaar toenamen en er meer en meer vluchtelingen naar Europa en Nederland kwamen, kreeg ons AB-lid Joep Beliën sterk de behoefte om concreet iets te doen. Hij werd taalcoach.

Via het plaatselijke vluchtelingenbureau vond er een intake plaats en werd ik gekoppeld aan Merhawi, een jongeman uit Eritrea.
In januari werden hij en zijn vrouw Niksa de ouders van zoontje Yoram.
Ik zie het als een uitdaging om met hem en zijn gezinnetje wekelijks een paar uur bezig te zijn met alledaags Nederlands, waarmee hij, als hij wat verder is met de lessen, straks kleine huis-tuin-en-keuken-gesprekjes kan voeren.
Klassikaal krijgt Merhawi daarnaast ook meer structurele lessen, en het (gedegen) lesmateriaal dat daarvoor gebruikt wordt, neem ik ook nog eens met hem door. Merhawi en Niksa zijn erg blij dat ze Nederlands kunnen leren. Het geeft hen ook iets zinnigs te doen.
Ook mooi: Merhawi en Nixa zijn christen en laten hun zoontje binnenkort dopen in onze Martinuskerk in Zaltbommel.

Ik kan ieder die er de tijd voor heeft aanraden dit zinvolle werk op te pakken; het brengt je dichter bij mensen die zoveel hebben doorstaan voordat ze hier kwamen. Het is nuttig en geeft veel voldoening. *Joep Beliën*

Symbolische Eerste Steenlegging van het Huis van Vrede in Almere

In een zaal die haast uit zijn voegen barstte door de vele aanwezigen, presenteerde AISA Nederland op 28 februari jl. de plannen voor het Huis van Vrede en werd de symbolische eerste (mozaïek)steen (met vrededuif) gelegd.

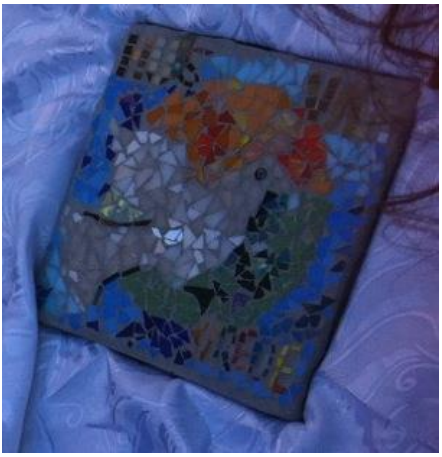

Binnen toonde voorzitter Amin Touhami van AISA Nederland de plannen voor het Huis van Vrede, waar het komt en hoe het eruit gaat zien. AISA kocht samen met de Scoutinggroep "De Cirkel", van de gemeente Almere een oud (tijdelijk) schoolgebouw; het Huis is bedoeld voor iedereen, en ook de scoutinggroep zal er onderdak vinden. "Het is een gebouw voor de gemeenschap, voor mensen die hun steentje willen bijdragen aan een samenleving waar je je veilig en prettig in voelt."

Aanvoelend wat er in de samenleving gaande is, anticipeert Touhami alvast op de diversiteit. "Wat we aan moeten met diversiteit? Maak er iets moois van! Net zoals bij een mozaïek: juist al die verschillende kleuren maken het plaatje mooi en compleet. Het Huis van Vrede zal straks een plek zijn, waar mensen die van elkaar verschillen kunnen samenwerken."

Denkers en doeners, die er een prachtige middag van maakten.

Woordvoerder Alaeddine Touhami vat kort samen wat daar voor

samenwerking bij nodig is: "Liefde, oprechtheid en de ogen van waardering, van dankbaarheid."

De initiatiefnemers zijn bevlogen, geloven in hun plan en hebben al heel wat gerealiseerd. Vanuit AISA ontstond de Scouting, en dit is hun volgende stap.
Op 4 juni wordt het huis geopend; iedereen is welkom!
De kosten van het Huis van Vrede zijn voor een groot deel al gedekt. De organisatie heeft zelf flink gespaard en van verschillende zijden zijn donaties ontvangen. Bijdragen zijn echter nog zeer welkom. Zie voor meer informatie: www.aisanet.nl

Om alvast te noteren:
4 juni, Dag van het Samen Leven

Lachen om, verwonderen over, ontroerd worden door verhalen; je kunt het meemaken! Ontmoetingen die een verrijking zijn.
Het kan allemaal op de 'Werelddag van het Samen Leven' op 4 juni aanstaande, mede georganiseerd door AISA en Scouting De Cirkel, in samenwerking met zusterorganisaties binnen NLS-verband waaronder Religies voor Vrede.*
U bent van harte welkom; ontmoet eens een ander!

*NLS (Naar een Landelijk Stemgeluid) is een samenwerkingsverband van religieuze en levensbeschouwelijke organisaties die de dialoog tussen godsdiensten, religies en levensbeschouwingen willen versterken, verbreden en verdiepen. De kerngroep van de NLS wordt gevormd door URI (United Religions Initiative), RvV NL (Religies voor Vrede Nederland), AISA-NGO, ApGen (Apostolisch Genootschap), IARF (International Association for Religious Freedom), Remonstranten en Religieus en Spiritueel Management Centrum.

Natuurlijk hopen wij u welkom te mogen heten op de Dag van het Samen Leven, 4 juni 2016, in Almere. De dag waarop ook het Huis van Vrede wordt geopend, waarbij mogelijk ook minister L. Asscher aanwezig zal zijn.
Religies voor Vrede geeft 's middags workshops rond het thema: Bruggen Bouwen. Samen met u willen we nadenken en spreken over hoe de samenleving een veilige en aangename plek kan zijn voor iedereen. We nodigen u uit uw verhaal te vertellen, over wat u daarbij belangrijk vindt. Verhalen over vallen en opstaan, leuke voorbeelden of moeizame stappen waar toch iets goeds uit voortkwam. We willen luisteren naar elkaar, met een open hart. Samen zoeken naar wat ons verbindt, naar kansen om elkaar te sterken en daarmee ook zelf weerbaarder te worden. We doen dat zittend in een cirkel, luisterend naar wat ieder, vanuit zijn of haar hart, te zeggen heeft, met aandacht voor de ervaringen van de ander, zonder daarover in discussie te gaan. En zo is er nog veel meer te doen, te beleven en te proeven op deze dag!

4 juni 2016

Almere Amsterdamweg 1

12:00 aanvang vredestocht, van Stadhuis Almere naar Huis van Vrede

13:00 inauguratie Huis van Vrede. Planten Boom van Vrede

13:30 plenaire opening Werelddag met sprekers

14:15 Onderbreking met eten en drinken uit verschillende windstreken

14:45 start workshops

17:15 plenaire muzikale afsluiting uit verschillende culturen

Op zaterdag 4 juni bent u van harte welkom om deel te nemen aan de Werelddag van het Samen Leven.

De dag staat in het teken van een cultuur van Vrede. Alle activiteiten op deze dag zijn verwijzingen, symbolen en concrete initiatieven om de kracht van vrede en hoop in de mensheid te versterken en nieuw leven in te blazen. Het programma bevat een gezamenlijke Vredesmars met vertegenwoordigers van verschillende religies en levensbeschouwingen en jongeren en van de scouting vanuit de hele wereld. Op deze dag wordt ook het Huis van Vrede geïnaugureerd. Nadien vinden er meerdere workshops plaats in het teken van kunst, muziek, burgerschap, dialoog en ecologie. De kunstexpositie Samen Leven dat bestaat uit het werk van 9 kunstenaars speciaal voor de Werelddag van Het Samen Leven wordt geopend.

Tot slot wordt de dag afgesloten met een muzikaal spektakel dat vervuld is met de verschillende rijkdommen aan muziek die de wereld kent.

Toegang is vrij

Sprekers en deelnemers zullen o.a. zijn: Cheikh Khaled Bentounes, Wethouder de Jonge en andere die binnenkort bekend worden gemaakt.

Deze dag is mede mogelijk gemaakt door:

AISA NEDERLAND

SCOUTING DE CIRKEL

Voor meer informatie ga naar www.aisanet.nl Of bel: 0686274578

Ter voorbereiding van de Dag van het Samen Leven hebben onze leden aan een aantal mensen (verspreid over het land, vanuit alle leeftijdscategorieën tussen de 13 en 75 jaar en van verschillende origine) vijf vragen voorgelegd. Hieronder vindt u de vragen en een greep uit de antwoorden.

Wat mis je in de huidige samenleving?
De huidige samenleving is ziek en verdeeld; ze lijdt aan hyper-individualisme, mensen zijn teveel bezig met zichzelf, met werk en studie, met consumentisme en technologie ook.
Er is te veel druk in plaats van ruimte voor de 'homo ludens' in een relaxte en ontspannen samenleving met zinvolle doelen.
Ik mis de eenheid in de samenleving, de sensatie van de diversiteit, vertrouwen tussen etnisch religieuze groepen, het samen leven in vrede en tolerantie, medeleven en loyaliteit, behulpzaamheid, harmonie, liefde en verdraagzaamheid, solidariteit en begrip, de saamhorigheid van de medemens met zijn naaste (dan denk ik aan mensen die het moeilijk hebben, vooral in deze onzekere tijd, een tijd van eenzaamheid, verdriet, angst en zorgen over de toekomst.
Ik mis de openheid en interesse om elkaar te ontmoeten en elkaar te leren kennen en hoop, vertrouwen in de medemens. Wij moeten eerlijk worden tegenover ons zelf, dat straalt ook vertrouwen uit naar de ander.

Wat geeft zin aan jouw leven?
Familie en vrienden, mijn kinderen die trots zijn en vrolijk zijn, mijn ouders.
Liefde voor iedere naaste, iets betekenen voor anderen, affectie, menselijkheid, interesse en medeleven hebben voor elkaar, een steentje bijdragen aan de maatschappij, het echte samen leven tussen mensen, het minder gefocust zijn op onze eigen levens en meer op die van de ander.
Gelijkheid en vrijheid. In vrede leven met mijn familie, naasten, stadgenoten en medelanders; leven volgens normen en waarden.

Geloof en hoop. Mijn leven krijgt zin door mij met dit soort vragen bezig te houden via interreligieuze initiatieven, ook gebruikmakend van muziek (mijn viool).
Een goede toekomst. Het gevoel dat ik kracht uit mezelf kan halen. Als je echt een doel hebt in het leven dan zal dat je zin zijn.

Waarom geeft dat je zin?
Om mezelf gelukkig en veilig te voelen, omdat ik anders depressief, somber en onverschillig zou worden, omdat dit zorgt voor tevredenheid, en zo voel ik me nuttig, het geeft voldoening en dankbaarheid, ik ben gezegend om te kunnen eten en leven.
Mijn overtuiging helpt om m'n doelen te behalen.
Omdat God het zo wil, en vrede geeft. Mijn geloof geeft me de meeste kracht om door te gaan. Geloof is iets waar je op terug kunt vallen en een leidraad en gids voor het leven.
Zonder vertrouwen in de ander kan de mens moeilijk leven.
Zodat ik voor mijn familie en omgeving kan zorgen, omdat je op je familie kunt terugvallen, het zijn mensen die je niet oordelen; mijn familie is mijn alles en geeft mij steun.
Aangezien het (zoals een blogpost die ik vanmiddag las het verwoordt) historisch, intellectueel, spiritueel en esthetisch bevredigend is.

Hoe ziet jouw ideale samenleving er uit?
In ieder geval moet er meer samenhang en verbinding en minder wantrouwen tussen mensen zijn. Dat mensen zonder angst mogen leven, zodat we weer één gemeenschap kunnen worden, zonder geweld, in dialoog. Eenheid van alle religies met respect en waardering.
Een tolerante samenleving waar iedereen gelijk is en evenveel kansen heeft, waar mensen elkaar accepteren, elkaar vertrouwen, met elkaar samenwerken en respectvol omgaan met elkaar, rechtvaardig en niet veroordelend op uiterlijk of achtergrond.

Waar mensen minder leven uit eigenbelang, meer vanuit hulpvaardigheid. Dat humane, een plek waar mensen gemotiveerd zijn om er samen voor te werken. Jammer dat we de overheid nodig hebben om een normale samenleving te hebben. Ik denk dat we het onafhankelijk kunnen.
Een samenleving waar werk en school niet zo belangrijk zijn, waar niet zo'n druk heerst, waar iedereen zin heeft in zijn leven.

Wat zou jij daar aan kunnen/willen bijdragen?
Door mij naar beste kunnen in te zetten voor bovengenoemd doe-en denkwerk, ontmoetingswerk dichtbij (in de wijk) en ver af met zoveel mogelijk muziek erbij.
Door ouderen te helpen, kleine kinderen op te voeden, vrijwilligerswerk te doen, door dingen te verzamelen voor mensen die bepaalde dingen nodig hebben.
Door zelf te werken aan een eerlijke samenleving, elkaar iets te gunnen, lief te hebben en te vertrouwen in elkaar.
Een voorbeeld zijn voor de samenleving: zelf tolerant zijn en proberen niet over de ander te oordelen. En anderen daarin motiveren.
Door beleefd en positief te zijn, medeleven te hebben, te luisteren naar anderen en belangstelling te tonen, iedereen in zijn eigen waarde te laten, en je in anderen proberen te verplaatsen.
Door geneeskunde te studeren en behulpzaam te zijn door de professie die ik ga uitoefenen.
Vanuit mijn vakgebied mee helpen zoeken naar een optimale rol voor religie binnen een religieus verdeelde en gewelddadige wereldsamenleving.
(ICT)gemeenschappen maken om mensen in nood te helpen.
Ongelijkheid bespreekbaar maken; en een business starten waar iedereen evenveel aandelen heeft en gelijk is.
Door mezelf te zijn en de anderen te accepteren voor wie zij zijn.
Door mezelf niet te laten verplichten tot hoe ik niet wil leven.
Door te beseffen: wij hebben deze wereld in bruikleen gekregen en moeten hem beter achterlaten voor ons nageslacht.

Graag willen wij deze overwegingen afsluiten met die van Jan van der Klooster, die namens het Apostolische Genootschap in NLS zitting nam en zijn gedachten op papier zette, voor hij - begin dit jaar - overleed na een kort ziekbed. Jan was een man die zich vol overgave inzette voor vrede tussen mensen. Een dierbare compagnon en vriend. Hij inspireerde, zaaide hoop en noblesse, nodigde uit, legde contacten en regelde. Niets was hem teveel. Hij spande zich in om de Dag van het Samen Leven vooruit te helpen en keek uit naar zijn bijdrage en deelname. Wij zijn dankbaar dat we een aantal jaren met hem samen konden optrekken.
Ter herinnering aan deze bijzondere man kunt u hieronder enkele van zijn gedachten lezen over zijn ideaal. Een ideaal dat hij voorleefde.
Moge hij rusten in vrede. En moge zijn vrouw, van ieder rondom haar, de steun en liefde ontvangen die zij samen zo gul gaven.

Mede namens NLS-deelnemers, *Mirjam Ateş*

Wat voor samenleving willen wij? Samen met anderen daarop antwoorden te vinden en de haalbaarheid van die antwoorden te overwegen is mijns inziens een pracht van een vraag om, in dialoogvorm, te bespreken.

Ik verlang naar een vrolijke en schonere samenleving …
waarin de één de ander dient en eert
met meer onbaatzuchtigheid
met zoveel mogelijk andersdenkende mensen om mij heen
zonder oorlog
met uitstekende gezondheidszorg
met kansen op arbeid voor iedereen
met in het onderwijs een verplicht vak: Ethiek en Humanistiek
waarin we meer naar elkaar willen luisteren
waarin behoedzaam met de aarde wordt omgegaan
waar de regeringen zich inspannen om veel meer innovatief te zijn betreffende landbouw en techniek
waar niet het geld maar de zorg voor elkaar prioriteit heeft …

26 maart 2015, Jan van der Klooster

Freedom Walk Leiden

Onder het motto 'Samen lopen, samen leven' vond op 19 maart de Freedom Walk Leiden plaats, een gezamenlijk initiatief van het Charter for Compassion en het Levensbeschouwelijk Platform Leiden ter invulling van de door de Verenigde Naties uitgeroepen Internationale Dag tegen Racisme en Discriminatie.

De naam Freedom Walk verwijst naar de titel van de autobiografie van Nelson Mandela (Long Walk to Freedom) en de historische mars naar Washington in 1963 waar ds. Martin Luther King zijn beroemde toespraak "I have a dream" uitsprak voor het Lincoln Memorial.
Zo hebben ook de organisatoren een droom, onder meer dat levensovertuigingen niet misbruikt worden om geweld tegen andersdenkenden te prediken en te verheerlijken, dat er bruggen gebouwd worden opdat we in plaats van tegenstellingen overeenkomsten zullen zien en dat mensen niet leven in angst voor de ander maar de ander eerder als waardevolle metgezel zien.
De Gemeente Leiden, politieke partijen en mensen uit diverse geledingen van de samenleving steunden de Freedom Walk.
Namens Religies voor Vrede liep ook onze voorzitter mee.

Abdul Ghaffar Khan, het enige geweldloze leger in de wereldgeschiedenis …

Regelmatig vallen er doden en gewonden bij aanslagen van de Taliban. Het lijkt bijna geen nieuws meer. Wat vrijwel niemand in Nederland (of daarbuiten) weet is dat een bevolkingsgroep waaruit veel Talibanstrijders afkomstig zijn, namelijk de Pashtuns, één van de grootste vredesactivisten van de vorige eeuw heeft voortgebracht: Abdul Ghaffar Khan (1890-1988).

Khan, de zoon van een welgestelde landeigenaar, groeit op in het grensgebied van het noordwesten van het toenmalige Brits India. Al op jeugdige leeftijd trekt Khan zich het lot en de levensomstandigheden van de Pashtuns aan. Hij trekt rond, geeft voorlichting, sticht schooltjes. De meeste zorgen maakt hij zich om de diepgewortelde cultuur van wraak en geweld van de Pashtuns.
In India worden ze beschouwd als wreed en onbetrouwbaar; de maffiosi van het Rijk. Onderling worden ze verscheurd door familievetes en strijd. Het noordwestelijk grensgebied van Brits India zorgt ook voortdurend voor problemen voor de Britse bezetters, die het een ramp vinden om daar dienst te moeten doen en het 'The Grim' noemen. Als je even de andere kant op kijkt, wordt je keel doorgesneden. Een paar keer worden Britse eenheden verslagen, en ze kunnen het gebied alleen onder controle houden door bewust groepen tegen elkaar op te zetten. Als de Pashtuns onderling de vrede zouden kunnen bewaren, zouden de Britse legers geen kans hebben, menen waarnemers in die periode. Ook al omdat de Pashtuns eer veel belangrijker vinden dan hun leven.

Toch heeft dit volk niet alleen een vredesactivist van wereldformaat voortgebracht, maar ook het enige geweldloze leger. Dit legioen van roodhemden, de Khudai Khidmatgars, ofwel de dienaren van God, telden op hun hoogtepunt honderdduizend mannen – en vrouwen! Hoe is dit mogelijk? Gandhi, een vriend van Khan, kan misschien iets van dit mysterie onthullen. Hij zei: "*There is hope for a violent man to be some day non-violent, but there is none for a coward."*

Volgens Gandhi bestaan er namelijk veel misverstanden over geweldloosheid. Termen als 'passieve weerstand' slaan volgens hem de plank volledig mis. Geweldloosheid is niet passief, maar actief. En je geeft niet mee aan de wil van de agressor, maar je zet de kracht van de liefde in. Het is een 'zielskracht', die lijden niet uit de weg gaat, maar dit bewust ondergaat. Wanneer je eigenlijk laf bent, is het niets voor jou, volgens Gandhi. Hij bedacht er ook een nieuwe term voor 'satyagraha'.

Toen Gandhi van mensen hoorde dat ze voor zijn 'methode' hadden gekozen omdat ze bang waren voor de gewapende strijd, was hij gedesillusioneerd, en riep hij de Indiërs op om te gaan dienen in het Britse leger, en voor hen te vechten tijdens de Eerste Wereldoorlog. Als ze dat aankonden, was het volgende stadium de geweldloze strijd. Slechts zeer weinig Indiërs gingen in op zijn aansporing om dienst te nemen, maar het geeft wel aan dat er voor satyagraha een bepaalde hardheid en de bereidheid tot lijden nodig is. En hier komen de Pashtuns weer in beeld, met hun toughness, hun eergevoel.

Abdul Ghaffar Khan herkende direct de 'waarheid' van de woorden en het leven van Gandhi. En hij herkende deze als algemeen menselijke waarheid, niet in het bijzonder als een hindoewaarheid. Khan leidde zelf een leven als gelovig moslim, en hij baseerde zich op de Koran. Zijn stelregel luidde: "Een ware moslim berokkent niemand schade door zijn woorden of zijn daden, maar werkt aan het welzijn en het geluk van al Gods schepselen. In God geloven betekent je medemensen liefhebben." Waar Gandhi zich baseerde op de Gita, baseerde Khan zich op de Koran, maar in de Ashram van Gandhi werd gelezen uit de heilige boeken van alle religies.

In de jaren twintig van de vorige eeuw richtte Khan de Khudai Khidmatgars (de dienaren van God) op, een leger van geweldloze strijders. Zij hebben een onmisbare rol gespeeld in de bevrijding van India. In die periode wordt Khan ook wel bekend als de 'Grens Gandhi'. En ook daarna nog speelden ze een belangrijke rol bij het temperen van geweld tussen hindoes en moslims.

Wie dienst wilde nemen in dit leger legde een eed af, hier sterk ingekort*: "Ik ben een Khudai Khidmatgar, en ik beloof de mensheid te dienen, want zo dien ik God. Ik beloof dat ik afzie van geweld en wraak … Ik beloof dat ik niet mee zal doen aan antisociale gewoontes en gebruiken … ik beloof dat ik tenminste twee uur per dag zal besteden aan dienstbaar werk."*

Aanvankelijk schreven de Pashtuns zich maar mondjesmaat in als Khudai Khidmatgars. Maar de Engelsen waren zeer verontrust door dit volkomen onverwachte initiatief in het noordwestelijk grensgebied. Ze waren bang dat dit de Russen in de kaart zou spelen, en dat zij langs die kant binnen zouden komen vallen. Er werd daarom keihard opgetreden tegen de geweldloze Khudai Khidmatgars. De grote vraag was of ze hun geweldloosheid konden vasthouden – maar dat gebeurde wel! Sterker nog, juist door de extreme Britse repressie groeiden de Khidmatgars uit tot een leger van 100.000 man – én vrouw. Iets dergelijks is daarvóór, noch daarna gezien in de geschiedenis.

Gandhi en Khan waren samen verantwoordelijk voor de geweldloze bevrijding van Brits Indië. En beiden waren ook tegen de verdeling van het land in India en Pakistan; ze voorzagen een voortzetting van het geweld. En ze kregen gelijk. Er kwam een volksverhuizing van vijftien miljoen mensen op gang. Meer dan 500.000 mensen kwamen om in de chaos die hierop volgde. De leiders namen hun verantwoordelijkheid. Gandhi ging op bezoek waar moslims in de verdrukking kwamen. En Khan ging juist naar gebieden waar hindoes het zwaar hadden. Tienduizend Khudai Khidmatgars kwamen hindoes in Peshawar te hulp. En herstelden op vreedzame wijze de rust in de stad.

In 1948 werd Gandhi vermoord door een hindoe die vond dat hij pro-moslim was. En in hetzelfde jaar werd Khan door de Pakistaanse regering gevangen gezet, omdat ze vonden dat hij pro-hindoe was. Is hiermee het verhaal 'slecht afgelopen'? Dat denk ik niet. De ideeën van Gandhi zijn over de hele wereld gegaan. En zijn spirituele boodschap klinkt nog altijd authentiek, levensvatbaar.

De tragiek van Khan is dat hij niet alleen door de Britse regering in de gevangenis gegooid is, net als Gandhi, maar vervolgens ook weer door de Pakistaanse. Dertig jaar zat hij in de gevangenis. En vervolgens is hij vergeten. Hij ondervond in zijn tijd voortdurend weerstand, ook van behoudende geestelijken en rijke landeigenaren.

De tijd is rijp om "Badshah" Khan, de leider der leiders, zoals de Pashtuns hem noemden, zijn plek te geven. Mensen als Gandhi, King, Mandela en Khan hebben dezelfde boodschap van liefde, vrede en gerechtigheid uitgedragen. Ontleend aan respectievelijk Bhagavad Gita, Bijbel en Koran.
Khan en Gandhi streden ook beiden voor een betere positie van vrouwen. En beiden zagen geweldloosheid als méér dan een vrijblijvend middel dat af en toe handig kan zijn om in te zetten. Naar hun idee betekent satyagraha 'de transformatie van jezelf en de omgeving'. Hun eigen leven was daar één groot voorbeeld van.

De ideeën van Khan zijn enorm actueel. Niet alleen, en misschien niet eens zozeer, omdat ze 'moslims kunnen helpen', maar misschien nog wel het meest omdat ze 'ons' van onze vooroordelen af kunnen helpen.

Bronnen:
Eknath Easwaran, *Nonviolent Soldier of Islam: Badshah Khan, A Man to Match His Mountains*, Nilgiri Press, 1984.
Gene Sharp , *Waging Nonviolent Struggle: 20th Century Practice and 21st Century Potential with Joshua Paulson*, Extending Horizons Books, 2005.
Gé Speelman, *Een Vredesactivist*, Begrip, Jaargang 35 no 1, pp 8-17., 2009

Vincent Duindam
De auteur is docent psychologie aan de Universiteit Utrecht en aan de Vrije Hogeschool in Driebergen, tevens onderzoeker en auteur van vele boeken op het gebied van relaties, ouderschap en opvoeding, onderwijs en spiritualiteit.

Geopolitiek en emotie

Dominique Moïsi, *De geopolitiek van emotie*, 5e gewijzigde druk, 2015.
Timothy Snyder, *Zwarte aarde, geschiedenis van de Holocaust*, 2015.
Henk Schulte Nordholt, *CHINA & de barbaren*, 2015.

Het zijn drie emoties die de geopolitiek van onze tijd voor een groot deel bepalen, zegt **Dominique Moïsi**, Franse hoogleraar Internationale Betrekkingen. Het zijn de emoties angst, vernedering en hoop**.** Hij schreef daarover in 2008 en zeven jaar later wordt het boek met aanvulling opnieuw uitgegeven. Moïsi wil ons helpen onze geglobaliseerde wereld te begrijpen om vervolgens te formuleren wat "de opgave voor deze tijd" is.
Door de nadruk te leggen op emoties wijst Moïsi op de nieuwe realiteit, dat *in het tijdperk van globalisering de relatie met de Ander fundamenteler is geworden dan ooit*. Emoties weerspiegelen de mate van zelfvertrouwen van een samenleving. Bij het in kaart brengen van emoties zijn wel veel grijstinten te onderscheiden.
De hoop is verschoven van het Westen naar het Oosten en heeft een materialistische, ongodsdienstige klank gekregen. Azië is het continent van de hoop, maar tegelijkertijd leven miljoenen inwoners nog in armoede: zij hebben geen deel aan de hoop. China is een opkomend nieuw rijk met een veel langer tijdsbesef dan wij in het Westen. In India is het vertrouwen gevestigd op de toekomstvisie van het land. Maar Japan wordt beheerst door een onbestemd gevoel van angst voor de toekomst.
De cultuur van de vernedering is het meest aanwezig in grote delen van de Arabisch-islamitische wereld. Daar aan ten grondslag ligt het gevoel van historische neergang, onder meer versterkt door de onderworpenheid aan het westerse imperialisme in de 19e eeuw en de stichting van de staat Israël. Het uitbuiten van de schuldgevoelens van voormalige koloniale mogendheden is een klassiek diplomatiek instrument.

De huidige greep van extremisten op de islam is te wijten aan de macht van de cultuur van vernedering. Succesverhalen van jonge Europese moslims kunnen helpen een culturele renaissance tot stand te brengen en kunnen een bron van hoop worden.
Angst is de overheersende emotie van het Westen en is vooral een reactie op gebeurtenissen en gevoelens die zich elders voordoen. Zowel in Europa als de VS is het de angst voor de Ander, de buitenlander, die onze identiteit bedreigt. De Amerikaanse droom is aan het vervagen, terwijl Amerika vanouds is gekenmerkt geweest door hoop. Angst veroorzaakt ook verdeeldheid in het Westen.
Belangrijke landen die ontsnappen aan deze driedeling, zegt Moïsi, zijn Rusland, Israël en Iran.
In zijn laatste hoofdstuk schetst Moïsi twee scenario's voor de wereld in 2025. Hoe zou de wereld er uit kunnen zien, als de angst overheerst, of, omgekeerd, als de hoop het voor het zeggen krijgt. Kennis is het antwoord op onverdraagzaamheid. Om de Ander in zijn anders-zijn te kunnen aanvaarden is het belangrijk weet te hebben van de emoties in andere culturen.

Timothy Snyder beschrijft hoe de vernietiging van staten en politieke gemeenschappen in landen als Polen, Oekraïne en de Sovjet-Unie heeft geleid tot de vernietiging van de Joden. Hij beschrijft het wereldbeeld van Adolf Hitler als een mix van antisemitisme en de noodzaak om de Duitsers meer Lebensraum te verschaffen. Hitler sprak niet alleen van een Joods bolsjewisme, maar schilderde ook de Slaven af als een inferieur ras. De Joods-bolsjewistische mythe verenigde in het denken van Hitler de belofte van een succesvolle koloniale oorlog tegen Slaven met een dito koloniale strijd tegen de Joden. Het was tevens zijn oplossing voor een door hem verwachte ecologische crisis. Hij wees met name de Joden aan als een eeuwige bedreiging van het menselijk ras en de natuurlijke orde. Door de vernietiging van staten werd de structuur die (Joodse) burgers beschermt eveneens te gronde gericht.
In de landen oostelijk van Duitsland was het merendeel van de Joodse bevolking al gedood nog voor de gaskamers gebouwd waren. In Vilnius in Litouwen woonden ongeveer 100.000 Joden. Zij werden met grote groepen tegelijk doodgeschoten.

In de bezette landen Litouwen en Letland begon de Holocaust. In Oekraïne werden honderdduizenden Joodse kinderen, mannen en vrouwen doodgeschoten achter de linies in voormalig Sovjetgebied, terwijl het Duitse leger vocht met het Rode leger.
In zijn conclusie zegt Snyder, dat de wereld aan het veranderen is op manieren die Hitler-achtige beschrijvingen van het leven, de ruimte en de tijd meer plausibel maken. Klimaatveranderingen en de daarbij behorende verwachtingen over de veiligheid van basale voedselbronnen kunnen dat bewerkstelligen.
Snyder noemt Hitler een kind van de eerste globalisering en ons, mensen van deze tijd, kinderen van de tweede globalisering. In zulke perioden is het gemakkelijk om voor de problemen die gepaard gaan met de ontwikkelingen veroorzakers aan te wijzen en die tot vijand te verklaren. Hij wijst onder meer op de massamoord in Ruanda, dat nota bene deel uitmaakt van Duitslands koloniale verleden. We leven op dezelfde planeet als Hitler en hebben deels dezelfde zorgen.
Inzicht krijgen in de Holocaust is onze kans om de mensheid te redden. Zo belicht Timothy Snyder van een andere kant dezelfde wereld en de geopolitiek als Dominique Moïsi.

In zijn boek *China en de barbaren* duidt **Henk Schulte Nordholt** de plaats en de rol van één van de grote spelers op het wereldtoneel, het oude keizerrijk China. Het besef van de superioriteit van de Chinese beschaving gaf de keizer het recht om te regeren over de Tianxia, Wat-onder-de-hemel-is. Geen andere, niet-Chinese, staat kon dus op gelijke voet worden behandeld. Alle andere staten en volken waren/zijn barbaren.
In de 17e eeuw kwamen nieuwe barbaren opdagen, niet de volken uit de randgebieden, maar die uit het Westen. In de beruchte Opiumoorlog voeren de Britten de Yangzi-rivier op: de barbaren konden het rijk in zijn hart treffen. In de tweede helft van de 19e eeuw breidde Japan zijn invloed in de regio uit. Elk kind op school leert over de vernederingen die het Westen en Japan in de periode 1839-1945, de "Eeuw van Vernedering", China hebben aangedaan. De Communistische Partij stichtte in 1949 de Volksrepubliek China en is sindsdien aan de macht.

Door de Pekingse lente (1989) werd de Partij bijna weggevaagd. Na de onderdrukking van de rebellie werd het land op de koers gezet die nog steeds geldt: wel economische, maar geen politieke hervormingen. En in het onderwijs kwam alle aandacht te liggen op de "Eeuw van Vernedering". De Partij heeft het volk van deze imperialistische vernederingen verlost en het "Nieuw China" mogelijk gemaakt. Zo moet de Partij aan de macht blijven. Nationalisme en gehoorzaamheid aan de Partij zijn nauw met elkaar verbonden.
De "Eeuw van Vernedering" wordt ook als pijnlijk ervaren, omdat de keizer de spirituele regie geheel verloor. Christendom en islam worden door de Partij sterk gewantrouwd.
Er zijn aanwijzingen, dat het confucianisme opnieuw grote invloed krijgt. Zowel het confucianisme als het socialisme zijn in China diep geworteld en beide staan op gespannen voet met het westerse liberalisme. Het glorieuze verleden herstellen: daar is de hoop op gevestigd en de politiek op gericht. Een voorbeeld is de tweeduizend jaar oud geachte claim op de Zuid-Chinese Zee, die in de actualiteit een rol speelt. Door dat soort aanspraken kruipen landen als Vietnam en de Filippijnen dichter naar de Verenigde Staten toe.
Schulte Nordholt schetst in de laatste hoofdstukken van zijn boek enkele scenario's voor ontwikkelingen in de toekomst. Vindt China een derde weg tussen enerzijds een herleving en verjonging van het confucianisme en anderzijds een vorm van westerse liberale democratie? De schrijver acht de derde weg de meest waarschijnlijke weg voorwaarts. Zowel het confucianisme als het socialisme hebben in China diepe wortels geschoten. Misschien kan het ook zeer Chinese taoïsme een brugfunctie vervullen. De stem van het volk zal zwaarder wegen, er zal meer internationale samenwerking komen, maar ook de inspiratie door China's traditionele positie in de wereld zal sterk zijn. Hoe dan ook gaat China er vanzelfsprekend vanuit dat het land in Oost-Azië de primus inter pares is.

Bé Jager, februari 2016

SHOLEM

Ven di letste harmatn endlekh shvaygn
un ale toyte zenen bagrobn

Ven di bombes farvandlen zikh in shtoyb
un der umet iz farshvundn

Ven di sine iz fartribn
un di moyre mer nit hersht

Ven mir zenen ale fareynikt
un 'soyne' iz gevorn an oysterlish vort

vet kumen der sholem …..

VREDE

Als de laatste geweren eindelijk zwijgen
en alle doden zijn begraven

Als bommen veranderen in stof
en de droefheid is verdwenen

Als de haat is verdreven
en er geen angst meer heerst

Als wij allen verbonden zijn
en 'vijand' een vreemd woord is geworden

zal er vrede komen …..

Annelize Dresch

Boekenrubriek

Op 13 november 2015 werd het boek
Verhalen van een Levende, theologische preken van Edward Schillebeeckx o.p.
feestelijk gepresenteerd tijdens een symposium rond het thema 'Grenzen Verleggen'.
Het boek werd samengesteld door Hadewych Snijdewind o.p , AB-lid van Religies voor Vrede.

***Goedemorgen, meneer Mandela,* door Zelda la Grange**
Uitgeverij Unieboek het Spectrum bv, Houten-Antwerpen 2014;
ISBN 978 90 00 34314 0 – NUR 320

De memoires van Zelda la Grange, een jonge blanke Afrikaanse vrouw. Zij was ondanks haar traditionele conservatieve achtergrond twintig jaar lang de rechterhand van Nelson Mandela.

'Goedemorgen, meneer Mandela' geeft een unieke kijk op het leven van een bijzondere man die met zijn boodschap van hoop en verzoening zijn land wist te verenigen. Het is daarnaast een aangrijpend verhaal van transformatie. Terwijl Mandela zijn land veranderde, veranderde hij ook Zelda en haar kijk op de wereld. Hij bevrijdde Zelda van haar gesloten wereld vol angst en wantrouwen en gaf haar leven betekenis. Nu deelt Zelda la Grange zijn duurzame en inspirerende lessen met de rest van de wereld.
Dit boek raakt je recht in het hart en laat zien dat je altijd kunt veranderen, wie je ook bent of wat je ook doet; een lezenswaardig boek!

Gidy Chorus

Ari van Buuren
Stemsleutels
Valkhof Pers, Nijmegen 2015; ISBN 978 90 5625 452 0

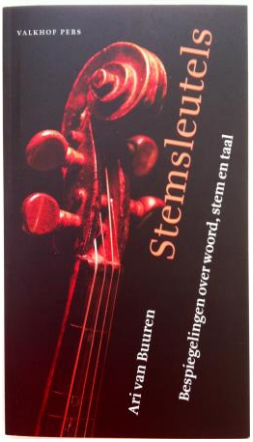

'Stemsleutels – bespiegelingen over woord, stem en taal' is een nieuw boek van Ari van Buuren, oud-hoofd van de Dienst voor Levensoriëntatie & Geestelijke Verzorging in het UMC Utrecht. Dit boek is een kleinood aan persoonlijke gedachten over het wonder van de taal. De gevarieerde inhoud, met biografische accenten, weerspiegelt zijn ervaringen als geestelijk raadsman, theoloog, gestalt-therapeut, retraitegids, en intercultureel consulent.

Een (beroeps)leven lang heeft de auteur zich bezig gehouden met het (W)woord. 'Stemsleutels' zet in met de eerste woorden van het Johannesevangelie: 'In het begin was het woord, en het woord was bij God, en het woord was God'.
Wat is het geheim van het woord? Vanaf het eerste levensjaar gaan wij mensen praten. Onze moedertaal kleurt ons spreken. Onze adem gaat als een strijkhout langs de snaren van de stembanden. Het is een wonderlijk, soms goddelijk proces. Talen weerspiegelen culturen en religies. Anderzijds kunnen stemmen, als van Hitler of IS, ook demonisch zijn.

Ari van Buuren zoekt gidsen in het labyrint van stem en taal. Zo noemt hij Rumi, Etty Hillesum, de Libanese zangeres Fairoez, Martin Luther King, Anne Frank, bisschop Desmond Tutu, en ook de Franse schrijver André Schwarz-Bart die de onvergetelijke roman 'De laatste der rechtvaardigen' over de Jodenvervolgingen door de eeuwen heen schreef.
Zijn boek filosofeert niet alleen, het is ook meditatief en poëtisch. Er staan gedichten in van anderen en hemzelf. Hij schetst de weg van soms verzengende passies naar compassie, mededogen.

Dagboeken geschreven tijdens een ziekteproces tonen bijzondere taal. Het schrijven ervan kan een therapeutisch instrument zijn voor patiënten en hun naasten. Ari van Buuren verwijst daarbij naar zijn vorige boek 'De passie van leven, liefde en dood' (Ten Have 2009), waarin hij het ziekte- en stervensproces van zijn vrouw beschrijft. Ook schrijft hij vanuit zijn reisdagboeken naar het Midden-Oosten. Zowel persoonlijk als professioneel in het UMC-Utrecht stond hij midden in de ontmoeting van culturen, verschillende vormen van ethiek en religies. Hij spreekt daar vaak over als een gevecht om wederzijdse zegen.
In de elf jaren dat hij in de psychiatrie werkte, leerde Ari de waarde kennen van metaforen. In de interreligieuze dialoog zijn woorden eender en anders. 'De bedding leidt de stroom, en de stroom verlegt de bedding' is voor de auteur een leidende metafoor.

In augustus 2014 onderging Ari van Buuren een riskante neurochirurgische ingreep nabij het spraakgebied, waar hij goed uitkwam. Dit hersengebied is wetenschappelijk onderzocht door de neuroloog Michael Persinger. Hij noemt het zelfs het spirituele domein van de 'God Experience'! Ook dit werkt door in zijn boek. In die operatietijd is hij geïnspireerd door muziek van Frederico Mompou en door poëzie van de Zuidafrikaanse dichteres Antjie Krog, met als kernzin: "In de wieg van mijn schedel zingt het, ontbrandt het".

Hoe stem je je op elkaar af? – ons antwoord bepaalt de toekomst van de samenleving. 'Stemsleutels' biedt een opmaat tot afstemming. Laten we ons daarin betrekken?

Wat is Religies voor Vrede?

RELIGIONS for PEACE (RfP) ofwel WCRP (World Conference of Religions for Peace) is een wereldwijde organisatie waarin leden van de grote wereldgodsdiensten en van diverse geestelijke stromingen met elkaar en met andere vredesorganisaties samenwerken om bij te dragen aan dialoog, vrede en ontwikkeling in de wereld.
Deze organisatie werd in 1970 in Kyoto (Japan) opgericht door een aantal religieuze leiders en groeide in korte tijd uit tot een wereldomvattende beweging die in meer dan 100 landen is vertegenwoordigd. De hoofdzetel bevindt zich in New York.
De organisatie heeft als NGO een adviserende status bij de VN en werkt met verschillende afdelingen daarvan (zoals UNESCO) samen aan de bevordering van vrede.

De Nederlandse afdeling van Religies voor Vrede bestaat sinds de jaren '70. Ze heeft tot doel met mensen van verschillende religies en levensbeschouwingen samen te werken voor vrede, gerechtigheid en menselijke waardigheid.
Ze organiseert samen met anderen interreligieuze bijeenkomsten en symposia over religie(s) en vrede en houdt zich bezig met specifieke projecten op dit vlak.

Tweemaal per jaar wordt een Nieuwsbrief uitgegeven.

RvV/Nederland kent naast het Dagelijks Bestuur ook een Algemeen Bestuur en een Raad van Advies.
De Raad van Advies bestaat uit: dr. E. Ferguson, drs. P. Kuijper, ds. H. Schouten (oud secretaris/penningmeester), dr. J. Slomp (oud-lid AB), rabbijn A. Soetendorp.

Correspondentieadres RvV/Nederland:
Janny Vellekoop (secretaris a.i.), e-mail: jdvellekoop@gmail.com.

Websites:
Religies voor Vrede Nederland: www.religiesvoorvrede.nl
Religions for Peace Europe: www.rfp-europe.eu
Religions for Peace International: www.religionsforpeace.org

INHOUD VAN DIT NUMMER

Voorwoord door de voorzitter	3
Mededelingen van het bestuur	5
Youth training Seminar: twee impressies	5
Statement RfP Europe On Welcoming each Other	9
Taalcoach voor vluchtelingen	11
Symbolische Eerste Steenlegging Huis van Vrede Almere	12
Dag van het Samen Leven	15
Freedom Walk Leiden	21
Abdul Ghaffar Khan; het enige geweldloze leger in de geschiedenis	22
Geopolitiek en emotie	26
Sholem – Vrede	30
Boekenrubriek	31

Lid worden van Religies voor Vrede?
U bent van harte welkom!

Het lidmaatschap bedraagt € 30,-
(inclusief tweemaal per jaar RvV nieuws),
voor studenten en minder draagkrachtigen € 17,50.

U kunt zich opgeven via ons secretariaat: jdvellekoop@gmail.com
of rechtstreeks door storting van de contributie met vermelding 'nieuw lid'
IBAN NL07 INGB 0004 420087, WCRP/NL te Leiden

.

WCRP nieuws voorjaar 2016

Colofon
RvV nieuws is het informatieblad van de leden van Religies voor Vrede/ Nederland. Het verschijnt tweemaal per jaar.
Eindredactie: Ilse Dekker
Kopij graag mailen naar: dekker.ilse@gmail.com
Extra exemplaren van de nieuwsbrief zijn te bestellen tegen een vergoeding van € 3,50 zolang de voorraad strekt.

RELIGIES VOOR VREDE